

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Emilie Štěpánkové a soudců JUDr. Věry Oravcové, Ph.D. a Mgr. Ivana Šindlera v právní věci žalobce **Ing. Vladimíra Mičkala**, bytem Plzeň, Kotíkovská 42, proti žalované **České republice – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových**, Územní pracoviště se sídlem v Plzni, Radobyčická 14, o **zaplacení částky 7.844.653,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 18.7.2011, č.j. 20 C 582/2009-119,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se p o t v r z u j e .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 7.844.653,- Kč s příslušenstvím, a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaná není v tomto sporu pasivně legitimována, neboť se nedopustila nesprávného úředního postupu nebo nezákonného rozhodnutí dle zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, tudíž zde není dána

objektivní odpovědnost státu za škodu způsobenou žalobci v souvislosti s výkonem státní moci. Pokud se žalobce domáhal zaplacení zůstatku na vkladní knížce vedené u České spořitelny na jméno Oldřich Mičkal (otec žalobce), který k datu 21.6.1951 činil částku 75.003,90 Kč, nepřisvědčil soud prvního stupně názoru žalobce, že kupní síla v roce 2009 činila z této částky 7.844.653,- Kč a poukázal na důsledky měnové reformy československé koruny ke dni 1.6.1953 v poměru 5,- Kčs starých peněz na 1,- Kčs nových peněz. S ohledem na archivační dobu nebylo možné zjistit u příslušné banky, co se stalo s vkladem na vkladní knížce na jméno otce žalobce a do kdy byly finanční prostředky na této vkladní knížce uloženy. Navíc soud prvního stupně přihlédl ke skutečnosti, že na základě dodatečného projednání dědictví po zemřelém otci žalobce se žalobce nestal vlastníkem předmětného zůstatku na uvedené vkladní knížce a z tohoto důvodu rovněž nelze učinit spolehlivý závěr o aktivní legitimaci žalobce v tomto sporu. V závěru soud prvního stupně konstatoval, že náprava stavu, který nastal v padesátých letech minulého století touto cestou není možná a pokud jde o aplikaci shora uvedeného zák.č. 82/1998 Sb., nesplnil žalobce navíc podmínku uplatnění nároku na náhradu škody u příslušného úřadu a následného podání žaloby ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy nárok nebyl tímto úřadem plně uspokojen. Takovýto postup však žalobce v daném řízení ani netvrdil. Výrok o nákladech řízení byl odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterého je kritériem úspěch ve věci a žalobce v dané věci úspěšný nebyl. Žalovaná pak náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání žalobce, který s rozsudkem nesouhlasil. Předně vytkal soudu prvního stupně, že se nevypořádal se závěry znaleckého posudku z oboru psychiatrie, předloženého v řízení o způsobilosti žalobce k právním úkonům. Tento posudek by měl být prohlášen za nepravdivý jako exces znalkyně MUDr. Škopkové, když podle tohoto posudku není žalobce schopen jednat před státními orgány. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem o nedostatku pasivní legitimace. Žalobce je vlastníkem zděděné vkladní knížky a dědické řízení není doposud pravomocně skončeno, neboť žalobce podal včasné odvolání. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a přiznal žalobci náklady za sepsání odvolání, které vyčíslil částkou 5.000,- Kč.

Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 o.s.ř. napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, přihlédl k odvolání žalobce i k vyjádření žalované a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Odvolací soud se předně zabýval tvrzením žalobce o závěrech znaleckého posudku, který byl zpracován v průběhu řízení o způsobilosti žalobce k právním úkonům. V této souvislosti měl odvolací soud k dispozici usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26.5.2009, č.j. 15 Nc 1232/2005-321, které nabylo právní moci 15.7.2009. Tímto usnesením bylo zastaveno řízení o způsobilosti k právním úkonům žalobce a jedním z důkazů provedených v tomto řízení byl právě znalecký posudek MUDr. Heleny Škopkové ze dne 16.11.2008, na který žalobce nyní odkazuje. Soud prvního stupně v řízení o způsobilosti k právním úkonům dospěl k závěru, že u žalobce nejsou dány důvody ke zbavení či omezení ve způsobilosti k právním úkonům a řízení bylo zastaveno. Na základě tohoto procesního výsledku je na žalobce třeba pohlížet jako na osobu, která má jednak plnou právní způsobilost a v důsledku toho rovněž i plnou procesní způsobilost. Závěry znaleckého posudku pak již nemají další vliv na osobnostní sféru žalobce, s kterým bylo nadále i v ostatních řízeních jednáno jako s účastníkem řízení, aniž by musel být zastoupen v řízení zástupcem (opatrovníkem).

Dále vzal odvolací soud v úvahu, že usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 31.5.2012, č.j. 11 Co 357/2012-31, bylo změněno usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 31.3.2011, č.j. 29 D 1624/2010-16, tak, že návrh žalobce na dodatečné projednání dědictví po Oldřichu Mičkalovi (otci žalobce) byl zamítnut. V době rozhodování odvolacího soudu o odvolání proti napadenému rozsudku tudíž řízení o dodatečném projednání dědictví bylo pravomocně skončeno, a sice se závěrem, že žalobce neprokázal, že ke dni úmrtí zůstavitele Oldřicha Mičkala (otce navrhovatele) existovaly peněžní prostředky patřící zůstaviteli, které byly uloženy na vkladní knížce specifikované žalobcem. Ačkoli poslední pohyb na vkladní knížce je zaznamenán před měnovou reformou v roce 1951, není zřejmé, jaký byl osud těchto prostředků, které měl zůstavitel uloženy na vkladní knížce v tomto roce. Pokud nebylo prokázáno a na jisto postaveno, že zde skutečně existoval v okamžiku úmrtí zůstavitele majetek, který patří do dědictví, nelze provést řízení o dodatečném projednání dědictví podle ust. § 175x o.s.ř.

Pokud jde o samotný rozsudek soudu prvního stupně a řízení, které předcházelo jeho vydání, lze především konstatovat, že odvolací soud mohl vycházet ze skutkového stavu, který zjistil soud prvního stupně a odvolací soud nedospěl k jinému skutkovému závěru, než soud prvního stupně. Závěr soudu prvního stupně o nedostatku pasivní a aktivní legitimace v tomto řízení lze považovat za správný a odvolací soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, neboť se ztotožňuje rovněž s právním hodnocením dané věci.

Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud považuje napadený rozsudek za věcně správný a v souladu se zákonem a jako takový jej podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

Pokud jde o náklady odvolacího řízení, zde odvolací soud postupoval v souladu s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., tedy dle kritéria úspěchu ve věci. Žalobce úspěšný nebyl a žalované náklady odvolacího řízení nevznikly. Odvolací soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku pod bodem II tohoto rozsudku, a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Dovolání je přípustné pouze podle ust. § 237 odst. 1 písm. c/ a odst. 3 o.s.ř., jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že rozhodnutí samé má po právní stránce zásadní význam. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozsudku u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 19.06.2012

**JUDr. Emilie Štěpánková ,v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení:
Dana Nápravníková